

H I R D E S D A Z I G É T !

Kortárs lelkipásztorok igehirdetéseiből

Kapitány Zsolt

Az Úrnak élünk

„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg.” (Róm 14,7–8a)

Mi az élet értelme?

Nemrégiben volt az első temetési istentiszteletem, s Pál apostol fent említett szavai jöttek elém, s benne, hogy valójában mi is az élet értelme, mi annak célja. Mi az, vagy sokkal inkább ki az, aki mindenképp felett áll. Aki értelmet ad az életnek, és az ember fizikai halálán is túlmutat.

A mindennapi információdömpingben a fenti kérdés nem gyakran kerül felszínre, de annál inkább kapunk válaszokat rá. Az élet értelmét sok mindenben véljük felismerni, úgymint: siker, befolyás, megnyerő külső, tudásbirtoklás, kapcsolatok, segítségnyújtás, vallás.

S azt sugallja körülöttünk minden, hogy ezek közül kell valaminek lennie az élet értelmének. Tedd az első helyre az életedben, és minden rendben lesz.

Keresztyénként azonban ezzel a felfogással nem tudunk azonosulni, mert számunkra Krisztus követése, a Krisztussal való kapcsolat az élet értelme, a többi csak másodlagosan lehet az életünk értelme, célja. De ezt tudnunk kell, hangsúlyozva, hogy ki az életünk értelme. Azonban azt sem szabad elfelejtenünk, hogy életünknek van másodlagos értelme is. Ez utóbbi azonban csak az elsődlegeshez viszonyítva létezhet.

Miben is látom én a lelkipásztori szolgálat küldetését, feladatát?

A lelkipásztor, aki az életre tanít

Jézus a misszióparancsban tanítványait elküldi a széles világba, hogy Krisztus-követőkké tegyék az embereket. Olyan emberekké, akik Urunknak, Mesterüknek tartják Jézust, tanításához ragaszkodnak, bármi is történjék velük.

Krisztus evangéliuma minden ember életét képes átformálni, s minden ember életének értelmet tud adni. Azt hiszem, hogy ezt sohasem szabad elfelejteni mint objektív tényezőt.

Aztán az is igaz, hogy igazi élet csak Krisztusban van, hogy nem lehet különválasztani a hívő életet és a mindennapi életet. Hiszen csak egy élet van, s abban kell megélnünk a hitünket, nem attól különválasztani. (*Lőrök Levente*, élet – hitélet értelmezése után, szabadon)

Az elmúlt kétezer év mutatja, hogy a Krisztusban való hitnek mindig megvan az aktualitása, mindig tud szólni a ma

emberéhez. S én azt hiszem, hogy ezt nem szabad elfelejtenünk.

Éppen ezért szólnunk kell Krisztus evangéliumát, hirdetni, hogy kegyelemből van üdvösségünk (Ef 2,8). Hirdetni a még meg nem térteknek, és újra és újra szólni a már megtérteknek. Hiszem, hogy ez igazi életet eredményez.

Nyilvánvaló, hogy a Krisztushoz hívásban hangsúlyozni kell a kegyelem ingyenességét, de azt sem szabad elhagyni, amit *Bonhoeffer* drága kegyelemnek nevezett. Hogy a Krisztus-követés áldozattal, lemondással, elkötelezéssel jár. S ez az ember személyes döntésének a kérdése. Ne mindenáron akarjunk „megmenteni” mindenkit, csak azokat, akik hajlandók a követésre, Krisztus követésére.

Csodálom Jézus életét, azt a könnyedséget és határozottságot, ahogyan közöttünk, emberek között élt. Jézus nem bonyolította túl az életet, és mégsem volt link vagy tartás nélküli ember. Bár az életében jelen volt a szenvedés, mégis tudott élni, teljes életet élni.

Szeretném, ha minél inkább tudnánk ehhez az élet-felfogáshoz közelíteni. Ezt hívő emberként megélni, és lelkipásztorként hirdetni, nem kis feladat.

Csodálom Jézus életét, azt a könnyedséget és határozottságot, ahogyan közöttünk, emberek között élt. Jézus nem bonyolította túl az életet, és mégsem volt link vagy tartás nélküli ember. Bár az életében jelen volt a szenvedés, mégis tudott élni, teljes életet élni.

Az élet nem válik problémamentessé, miután Krisztus követőjévé lettünk, s fontos, hogy ezt hirdessük is. A hívő ember életében sem fog minden probléma megoldódni, nem garantálja neki senki, még Isten sem, hogy sikeres lesz, hogy meggyógyul, hogy felhőtlen kapcsolatai lesznek, hogy mindenki kitart majd mellette. *Em Griffin* beszél *Meggyőztél!* című könyvében a keresztyén bizonyágtételről, s arról a fajta bizonyágtételről, mely az embert minden jóval kecsgeti. S erre a csábító bizonyágtételre írja a következőket: „*Bárcsak hallanék egyszer egy keresztyént arról bizonyágot tenni, hogy ő volt az IBM elnöke, vagy olimpiai bajnok, esetleg rock sztár; és ezt mennyire élvezte. Aztán átadta az életét Krisztusnak, és*

igyekezett az Úr tanítása szerint élni. Ennek eredményeként elveszítette vagyonát, hírnevét vagy befolyását, és most nehéz időkön megy keresztül, de bárhogyan is van, mindenért hálás az Úrnak.” Hasonlókról szól könyveiben, de talán még mélyebbre megy, Lawrence Crabb is, hogy bennünk, hívó emberekben is mennyire meg van az a követelés Isten iránt, hogy Isten töltsen be jogos szükségünket. Viszont ez a követelés nem helyes, a vágy jogos lehet, a követelés nem. Nekünk elsősorban nem vágyaink betöltésére van szükségünk, hanem Istennel való szoros kapcsolatra, bármilyen körülmények között is. Nehéz és ma sem népszerű tanítás ez.

Nekünk elsősorban nem vágyaink betöltésére van szükségünk, hanem Istennel való szoros kapcsolatra, bármilyen körülmények között is.

„Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Hiszen meg van írva: *‘Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.’* De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,35–39)

Hiszem, hogy ma is nagyon fontos, hogy az embereket, hitetleneket és hívőket egyaránt, gondolkodásra sarkalljunk. Az, hogy gondolkodjunk hitről, életéről és halálról, mindarról, ami körülvesz bennünket, globálisan és lokálisan is, a természetről, a misszióról, a társadalmi változásokról, az anyagi dolgokról, gyülekezeteink állandó és változó szerepéről. Pál apostol írja az efézusi gyülekezetnek: *„Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak!”* (Ef 5,10), s beszél arról, hogy mire figyeljenek, hogy mitől tartsák távol magukat a hívők. A megítéléshez, az ítéletalkotáshoz szükséges a gondolkodás, az emberi értelem használata. Nyilvánvaló azonban, hogy Isten igéjével, Lelkével összhangban kell, hogy legyen a gondolkodásunk (Róm 12,1–2).

John Stott *A gondolkodó hívő ember* című írásában idézi Harry Blaires-t, aki így fogalmaz: *„A keresztyén értelem egy felkészült, jól informált értelem, mely képes arra, hogy keresztyén alapelvekből kiindulva értelmezze a világban levő ellentmondásokat.”* Tanítsuk erre is testvéreinket!

Az életre tanítani a saját életemmel

Jól ismerjük a Pál apostol Timóteushoz írt második levelében megfogalmazott gondolatot *„Legyen gondod önmagadra...”* (2Tim 4,16), valamint azt is, amikor Pál elbúcsúzik Milétoszban az efézusi vénektől, s ezt mondja: *„Viseljétek gondot tehát magatokra és az egész nyájra...”* (ApCsel 20,28). Ez az elsődleges, Istentől ránk bízott feladatunk, gondot viselni saját magunkra, aztán jön csak a nyáj.

Olyan embert adni az emberek elé, aki arra törekszik, hogy teljes életével megélje a Krisztusban való hitet. S ezért fent tud maradni éjszakára imádkozni, önmegtartóztatást gyakorol, nemet tud mondani egy szolgálatnak (amikor hite szerint ezt kell tennie – szerk.), elmegy szabadságra, hogy a családjával tudjon lenni, képzi magát tudásban és ismeretben, ápolja a barátságait, foglalkozik a saját testi-lelki kondíciójával.

A lelkipásztor, mint vezér

Pál apostol mondja: *„Legyetek a követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak”* (1Kor 11,1). Amikor ezt az ígét olvasom, felmerül a kérdés bennem, hogy micsoda tudatosság és határozottság kellett hogy az apostolban legyen. Mennyire meg volt győződve a helyes irány felől, arról, hogy merre haladjon a gyülekezet. Tudatában volt annak, hogy vezetői feladata van. (Nyilván ott van az a kitétel, hogy ennek addig van értelme, amíg Krisztust követi.) A mai

gyülekezeti demokráciában, melynek megvannak az előnyei és a hátrányai is, szükséges, hogy tudjunk a gyülekezetben igazi vezérek lenni, olyanok, akik azt mondhatják: *„Legyetek az én követőim!”* Gyertek, ebbe az irányba haladunk. Sohasem elfelejtve a péteri ígétet *„legeltesétek az Isten közöttetek levő nyáját... ne (is) úgy, mint akik uralkodni akarnak a rájuk bízottakon...”* (1Pt 5,2–3).

Határozottság és következetesség

Hogy határozottnak látszunk vagy sem, az a személyiségünktől is függ. A belső meggyőződésünk viszont bármilyen külső látszat ellen is hathat, és irányt mutat. A következetesség és az előrelátás kulcsfontosságú a vezetésben, mit hogyan, merrefelé akarunk elindítani, végezni.

A mindennapi kapcsolatokban rendszeresen tapasztaljuk a határozottság és következetesség előnyeit és hiányának hátrányait. Gondoljunk csak saját neveltetésünkre, vagy arra, hogy mi hogyan bánunk emberekkel, családtagokkal! Melyek azok a dolgok, amelyeket otthon megtanultunk és könnyen mentek az életben, s melyek azok, amelyekre saját magunknak kellett rájournunk, saját kudarcainkból és téves felfogásainkból? (Mert nem neveltek bennünket mindenben következetesen. Az azonban nyilvánvaló, hogy egy felnőtt ember egész életében nem hivatkozhat mindarra, amit nem kapott meg.)

A határozottság és következetesség véleményem szerint a mai időben igen jelentőségteljes a vezetésben, a gyülekezeti életben. Következetesen kitartani az igazság mellett, és közben szeretettel viszonyulni egymáshoz. Mint ahogy Jim Petersen mondja: *„Az igazság szeretet nélkül rombol. A szeretet igazság nélkül félrevezet.”*

Jim Petersen mondja: „Az igazság szeretet nélkül rombol. A szeretet igazság nélkül félrevezet.”

Küzdelmes feladat, de előrevívó. A következetességben és határozottságban benne van a konfliktusok, összeütközések vállalása is. Pál apostol így ír a korinthusi gyülekezetnek:

„Mert ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom. Bántam ugyan, látva, hogy az a levél, ha egy kis időre is, megszorított titeket, de most már örülök. Nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szorodtatok meg: mert Isten szerint szorodtatok meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt.” (2Kor 7,8–9) Az azonban nem biztos, hogy mindig mindenki úgy fog viszonyulni ehhez a konfrontációhoz, mint ahogyan tették azt a korinthusiak. Ez kockázattal jár, de vállalnunk kell, nem csupán magunkért, hanem a többiekért is. S itt a többiek alatt értem azt a gyülekezeti személyt (csoportot), akivel szemben konfrontálódunk, és értem azt is, akiért (akikért) konfrontálódunk.

A lelkipásztor, mint ember

Míg nem kerültem a teológiára, az a képzet élt bennem, hogy a lelkipásztor egy mindig erős, szinte minden problémától mentes ember, olyan, akinek nem rendül meg a hite és a kitartása. Azonban hamar rá kellett jönnöm arra, hogy ez nem igaz. Hogy kisértethetők vagyunk, és hogy ugyanolyan esendő emberek vagyunk, mint azok, akik felé szolgálunk. Példaképeknek kell lennünk, de nem mindig tudunk ennek megfelelni, s ez belső feszültséget okoz bennünk. S érezzük, hogy mennyire szükségünk van Isten kegyelmes és következetes szeretetére.

Őszinte emberként élni kockázatos dolog, mert kiszolgáltatottá tehet. Hiszen be kell ismernünk, hogy nem rendelkezünk az abszolút igazsággal, hibáink és rossz szokásaink is vannak, bocsánatot kell kérnünk az elrontott dolgokért. Azonban mégis azt hiszem, hogy van az ilyenfajta őszinteségnek értelme, mert meglátják rajtunk, hogy mi is emberként élünk, mit is küzdünk önmagunkkal, az élettel.

Azt azonban nem hinném, hogy nekünk lelkipásztoroknak minden problémánkat meg kellene osztani a gyülekezettel, azonban nem tartom rossz dolognak, ha nem mindig takarjuk el azt, ami mélyen bennünk van. S kifejezzük, hogy mennyire rá vagyunk szorulva Istenre. Hiszem azt, hogy ez nem korlátot jelent a szolgálatunkban, hanem sokkal inkább hidat.

Bármilyen körülmények, örömeik és próbák között is éljük az életet, éljük az életet a mi Urunk, Jézusunk tetszésére, vele közösségekben!

Kapitány Zsolt lelkipásztor (nőtlen), Zircen született 1980-ban. Gyermekéveit Csetényben, egy bakonyi községben töltötte, mely gyönyörű vidék. Családján túl lelki otthona a Csetényi Baptista Gyülekezet volt. 1993-ban tért meg. A középiskolát Balatonfüzfőn végezte, ahol mechatronikai technikus végzettséget szerzett. 1999-től a Széchenyi István Főiskolán tanult villamosmérnöknek. 2004-től 2009-ig a Baptista Teológiai Akadémia hallgatója volt. 2010. október 17. a lelkipásztorra avatásának ideje a Gödöllői Baptista Gyülekezetben.

Hobbija: magashegyi túrázás, foci, kosárlabda.

Kedvenc írói: dr. Lawrence Crabb, Em Griffin

Kedveli a különleges ételeket, a száraz vörös bort, a MEKDSZ-t és a Leonardo Klubot.

*Michelangelo Buonarroti: Jeremiás próféta.
A Sixtus-kápolna mennyezetfreskóján*

Ne emeljetez kezet felkentjeimre!

„Ne emeljetez kezet felkentjeimre, prófétáimat se bántsátok!” (Zsolt 105,15)

Ez az üzenet elsőként Izraelre mint nemzetre vonatkozik. Másodsorban Isten ószövetségi prófétáira, küldötteire, majd minden szolgálatában álló személyre: apostolra, lelkipásztorra, presbiterre, tanítóra, evangélistára stb. Ha valaki ezt nem veszi komolyan, Istennel száll szembe. Beleütközik, és élete felmorzsolódik rajta. Amely személy, csoport vagy közösség ezt az igei parancsot semmibe veszi, Isten ellenségének számít.

Ezért ott elmarad a lélek öröme;

- az engedetlenség rossz gyümölcse mérgezi a légment;
- elvész a békesség és biztonság, fellángol a vád: visszahat a vádolóra is, és kölcsönösen mindenki mindenkit vádol, hibáztat (pedig a baj a szívben megtúrt engedetlenségből ered);
- a békesség hiánya, nyugtalanság, rossz lelkiismeret, bizalmatlanság, beharc emészti fel az erőt, és a vétkes képtelenné válik a szolgálatra.

Lásd azokat a erőket, melyek a választott népet megtámadták, vagy a zsidóság elbizakodott vezetőit, akik a prófétákra kezet emeltek, vagy lásd a Római Birodalom képviselőit, akik Krisztusra emeltek kezet, vagy a főpapokat, farizeusokat, akik az apostolokat és a hithű keresztyéneket üldözték: milyen szánalmas végük lett. Átkot vettek a fejükre.

Nincs bűn következmények nélkül!